

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Przesławski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi R. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt II AKa 51/21,

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2022 r.

na podstawie art. 12 ust. 2 i 4 ustawy dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki oraz art. 623 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki:

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie II AKa 51/21 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje R. K. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie sumę pieniężną w wysokości 5000 (pięć tysięcy) zł;**
- 3. zwalnia R. K. z obowiązku uiszczenia opłaty od skargi;**

4. oddała skargę w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Dnia 28 czerwca 2022 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Warszawie) R. K. (dalej także: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie II AKa 51/21, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Skarżący wniósł o uznanie przewlekłości w postępowaniu karnym w przedmiotowej sprawie oraz o przyznanie z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł.

Uzasadniając żądanie skargi skarżący wskazał, że „w związku z zaistniałą przewlekłością postępowania bez podania przyczyn nieuzasadnionej zwłoki nie mogę uregulować swej sytuacji prawnej jak również nie mogę skorzystać z dobrodziejstwa połączenia wyroków” (k. 3). Skarżący zaznaczył, że sytuacja ta nie jest spowodowana z jego winy, gdyż przebywa w zakładzie karnym i nie zachodzą przeszkody w doręczaniu mu korespondencji czy jego obecności na rozprawie. Skarżący podkreślił, że w tym czasie w innych sprawach zapadły wyroki przeciwko niemu o inne czyny. Żądanie zasądzenia kwoty 10 000 zł, skarżący uzasadniał tym, że kwota ta stanowi namiastkę pieniędzy które mógłby zarobić będąc na wolności.

Skarżący podniósł także, że gdyby postępowanie nie trwało półtora roku, to dawno mógłby być wolnym obywatelem, nie wspominając już o stratach moralnych i ubytku na psychice w trakcie rozstania z dziewięcioletnim synem.

Postanowieniem z 10 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, II S 55/22, stwierdził swą niewłaściwość do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania w sprawie sygn. akt II AKa 51/21 i skargę przekazał Sądowi Najwyższemu celem rozpoznania.

Pismem z 3 października 2022 r. skarżący wniósł o zwolnienie od odpłaty od skargi na przewlekłość postępowania wskazując, iż nie posiada żadnego majątku, odbywa karę pozbawienia wolności i stał się osobą bezdomną.

W odpowiedzi na skargę, pismem z 10 listopada 2022 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego), Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgłosił swój udział w sprawie oraz wniósł o jej oddalenie w całości.

Prezes Sądu Apelacyjnego przedstawił następującą sekwencję zdarzeń w sprawie: 15 grudnia 2020 r. Sąd Najwyższy (II KK 225/19) uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 grudnia 2020 r. (AKa 411/18) [błędny rok – powinno być 2018 r.] utrzymujący w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 maja 2018 r. (XII K 247/17). W dniu 16 grudnia 2020 r. Sąd Najwyższy wydał również nakaz zwolnienia skarżącego z zakładu karnego, o ile nie podlegałby zatrzymaniu w innej sprawie. Sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. II AKa 51/21. Następnie 5 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny przekazał akta sprawy XII K 247/17 do Sądu Okręgowego w Warszawie celem wycofania dokumentacji wykonawczej wobec skarżącego, prosząc o niezwłoczny ich zwrot celem rozpoznania apelacji złożonej przez pełnomocnika skarżącego. W kwietniu 2021 r. akta sprawy XII K 247/17 zostały przekazane do XV Wydziału Wykonywania Orzeczeń Sądu Okręgowego w Warszawie celem wykonania prawomocnego postanowienia z 1 marca 2021 r. W dniu 12 sierpnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zażądał niezwłocznego zwrotu akt celem wyznaczenia rozprawy apelacyjnej. Prezes Sądu Apelacyjnego wskazał, że po otrzymaniu ww. akt z uwagi na niewłaściwą obsadę Sądu zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z 14 marca 2022 r. ustalono nowy skład sędziowski do jej rozpoznania i rozprawę apelacyjną wyznaczono na 23 maja 2022 r. Prezes Sądu Apelacyjnego wskazał, że z uwagi na niespodziewaną chorobę przewodniczącej składu SSA – E. L. konieczne stało się odwołanie rozprawy apelacyjnej i wyznaczenie nowego składu sędziowskiego w osobie przewodniczącej SSA- E. G..

Prezes Sądu Apelacyjnego wskazał, że konstytucyjny wymóg rozpoznania sprawy „bez zbędnej zwłoki” nie jest równoznaczny z rozpoznaniem sprawy niezwłocznie po jej wniesieniu. Wskazał przy tym, że z uwagi na ograniczoną ilość sędziów i pracowników sądowych, niezwłoczne rozstrzygnięcie sprawy w jego potocznym rozumieniu, nie jest możliwe ze względów organizacyjnych (doręczenie stronom zawiadomień o miejscu i terminie rozprawy, przekazanie akt między

sądami) ani też racjonalne wobec konieczności zapoznania się sędziów z dokumentami sprawy, czasem potrzebnym na rozważanie i podjęcie decyzji oraz jej uzasadnienie. Następnie Prezes Sądu Apelacyjnego podkreślił, że czynności sądu powinny odbywać się bez zbędnej zwłoki, ale w rozsądnym terminie, a decydujący jest nie tyle sam upływ czasu, ale nieuzasadnione przewlekanie procesu. Natomiast dążenie do szybkiego zakończenia postępowania nie może powodować uszczerbku w prawidłowej wykładni i zastosowaniu norm prawnych, a sąd jest zobligowany do szczegółowego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Przenosząc powyższe na przedmiotową sprawę Prezes Sądu Apelacyjnego wskazał, że wyznaczenie terminu rozprawy apelacyjnej celem rozpoznania sprawy oraz możliwość przekazania akt o sygn. XII K 247/17 do Sądu Okręgowego w Warszawie opóźniły się z uwagi na nadzwyczajne sytuacje, jak stwierdzenie niewłaściwej obsady sądu, a następnie niespodziewaną chorobę przewodniczącej składu. Prezes Sądu Apelacyjnego podkreślił, że były to sytuacje, w których dalsze procedowanie bez przeprowadzenia odpowiednich czynności odbyłoby się ze szkodą dla skarżącego i dużym prawdopodobieństwem skutkowałoby uchYLENIEM nowo wydanego wyroku i wywołałoby skutek odwrotny od zamierzonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) nie określa wprost granic temporalnych w ramach, których powinno dojść do rozpoznania sprawy, a tym samym nie wskazuje bezpośrednio czasu, po upływie którego następuje przewlekłość postępowania. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie

zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. W świetle art. 2 ust. 2 ustawy ocenie w szczególności podlega terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Dokonując tej oceny należy:

1. uwzględnić łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi,
2. charakter sprawy,
3. stopień faktycznej i prawnej złożoności sprawy,
4. znaczenie rozstrzygnięcia dla skarżącego,
5. zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

W judykaturze powszechny jest pogląd, że naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest wielomiesięczna beczynność sądu polegająca na niewyznaczeniu rozprawy. Za okres uzasadniający stwierdzenie przewlekłości postępowania uznawana przy tym jest beczynność sądu drugiej instancji polegająca na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, trwająca co najmniej 12 miesięcy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06 oraz 18 maja 2016 r., III SPP 53/16), jakkolwiek w części orzeczeń wskazuje się, że także krótsza, np. ośmiomiesięczna beczynność sądu, naruszyć może prawo strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 27 marca 2019 r., I NSP 88/18).

Podkreślić ponadto należy, że prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, stanowiąc element prawa do rzetelnego procesu, jest jednym z podstawowych praw człowieka określonym m.in. w Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm., dalej: „EKPCz”). Przyjęcie ustawy o skardze na przewlekłość, stanowiło zresztą efekt stosowania EKPCz i wielokrotnego stwierdzenia przez Europejski Trybunał

Praw Człowieka (dalej: „Trybunał”) naruszenia przez Polskę prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Zauważyć należy, że na dzień rozpatrywania skargi przez Sąd Najwyższy termin 12-miesięczny, licząc od wydania zarządzenia z 2 lutego 2021 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie o wpisaniu sprawy pod nowy numer II AKa 51/21 (k. 1444) oraz wyznaczeniu składu do rozpoznania sprawy w osobach sędzi referent SSA- E. L., SSA- D. R. i SSA- A. Z. (k. 1445) do dnia wydania wyroku 25 listopada 2022 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, II AKa 51/21 (k. 1546), został przekroczony o ponad 9 miesięcy.

Ponadto, jak wynika z akt sprawy (II AKa 51/21), pismem z 5 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie przekazał do [...] Wydziału Wykonywania Orzeczeń Sądu Okręgowego w Warszawie akta sprawy celem wykonania orzeczeń wobec skarżącego. Zarządzeniem z 9 lutego 2021 r. wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na 23 maja 2022 r. i skład orzekający. Następnie pismem z 16 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie przesłał do Sądu Apelacyjnego w Warszawie akta sprawy XII K 247/17 celem rozpoznania apelacji skarżącego (k. 1494-1495). Zarządzeniem z 14 marca 2022 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wobec treści oświadczenia sędzi E. L. zawartego w piśmie z 17 września 2021 r. w którym to zawiadomiła o niewłaściwej obsadzie sądu, z upoważnienia Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zmienił skład orzekający w ten sposób, że w sprawie na sesję wyznaczoną na 23 maja 2022 r. w miejsce sędzi D. R. wyznaczył zastępcę w osobie sędzi E. G., a na przewodniczącego składu sędzię E. L. (k. 1501). W dalszej kolejności zarządzeniem z 9 maja 2022 r. zdjęto z wokandy przedmiotową sprawę wyznaczoną na 23 maja 2022 r. z uwagi na chorobę sędziego przewodniczącego i wyznaczono w miejsce nieobecnego sędziego SSA- E. G. oraz SSA- A. Z. i SSO del. P. D.. W dniu 11 maja 2022 r. skarżący wniósł o sprowadzenie go na rozprawę wyznaczoną na 23 maja 2022 r. (k. 1512). Pismem z 19 lipca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odmówił wypożyczenia akt sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie wobec oczekiwania na wyznaczenie terminu (k. 1516).

Jednocześnie w sprawie nie można przyjąć, że jej charakter, stopień faktycznej i prawnej zawichości, a także zachowanie się strony, która zarzuciła

przewlekłość postępowania, miało wpływ na powyższe. W związku z tym Sąd Najwyższy stwierdził przewlekłość postępowania.

Dla stwierdzenia przewlekłości postępowania irrelevantne pozostają rozważania Prezesa Sądu Apelacyjnego dotyczące rozumienia wyrażenia „bez zbędnej zwłoki”. Za oczywiste należy uznać, że sąd każdorazowo z odpowiednią starannością powinien wykonywać czynności, w tym zapoznawać się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz dokonywać wykładni przepisów prawnych. Jednocześnie zauważyć należy, że Prezes Sądu Apelacyjnego nie wskazał, aby stopień faktycznej i prawnej złożoności sprawy, przełożył się na czas trwania postępowania. Konsekwentnie w sprawie nie można stwierdzić relewantnych, wskazanych w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, okoliczności przekładających się na długość postępowania w sprawie.

Za okoliczności wpływające na ocenę terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, w świetle ustawy, nie mogą również zostać uznane kwestie dotyczące liczby sędziów i pracowników sądowych. Zgodnie z przywołanym już art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, dokonując oceny, czy naruszone zostało prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, obok upływu czasu, uwzględnia się indywidualne okoliczności sprawy. Tym samym nie ma tu miejsca na szerokie uwzględnienie kwestii organizacyjnych, niestanowiących *de iure* składnika konkretnego postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18). Kwestia właściwej organizacji sądownictwa, w tym zapewnienie optymalnej obsady kadrowej sądów, jest obowiązkiem państwa, na co wielokrotnie zwracał uwagę Trybunał i Sąd Najwyższy (zob. wyroki Trybunału: w sprawie *Sutter v. Szwajcaria* z 22 lutego 1984 r., skarga nr 8209/78; w sprawie *Wasilewski v. Polska* z 21 grudnia 2000 r., skarga nr 32734/96; postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2005 r., III SPP 34/04; 26 kwietnia 2019 r., I NSP 18/19).

Fakt, iż Prezes Sądu nie dysponuje instrumentami umożliwiającymi mu zapewnienie odpowiednich warunków dla sprawnego działania wydziałów,

naturalnie przekłada się na brak winy po jego stronie z tytułu zaistniałej przewlekłości postępowania. Powyższe nie zwalnia jednak państwa z odpowiedzialności z tego tytułu. Jak bowiem stwierdził Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 30 października 2006 r., S 3/06: „prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez sąd bez nieuzasadnionej zwłoki stanowi istotny element konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Adresatem konstytucyjnego nakazu rozpatrzenia sprawy w rozsądnym czasie są przede wszystkim same sądy. Należy jednak uwzględnić całokształt sytuacji faktycznej i wskazać, że konieczną gwarancją materialną prawa do rozstrzygnięcia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki są odpowiednie warunki organizacyjne umożliwiające sądom »terminową« realizację ich zadań. Dotyczy to w szczególności obsady kadrowej, zarówno jeśli chodzi o liczbę sędziów, jak i personel pomocniczy. Powinność zapewnienia odpowiednich warunków spoczywa w pierwszej kolejności na ustawodawcy oraz na organach władzy wykonawczej, szczególnie na Ministrze Sprawiedliwości”.

Sąd Najwyższy zwraca uwagę także na podnoszoną przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie w odpowiedzi na skargę kwestię zgłoszenia przez sędziego referenta niewłaściwej obsady sądu, a następnie niespodziewaną chorobę przewodniczącej składu.

Pierwsza z tych okoliczności nie może mieć wpływu na rozpoznanie sprawy skarżącego. Nie uszło uwadze Sądu Najwyższego, że mimo wyznaczenia zarządzeniem z 9 lutego 2022 r. terminu rozprawy na 23 maja 2022 r., już 14 marca 2022 r. sędzia przewodnicząca zawiadomiła o niewłaściwej obsadzie sądu. Zatem Sąd Apelacyjny miał dość czasu, aby podjąć stosowne działania celem wyznaczenia właściwej obsady sądu, tym bardziej, że zarządzenie z 9 lutego 2022 r. zostało wykonane dopiero 4 kwietnia 2022 r.

Również okoliczność w postaci absencji sędziego przewodniczącego z powodu choroby nie może mieć wpływu na sanowanie przewlekłości postępowania w sprawie, gdyż już zarządzeniem z 9 maja 2022 r. zdjęto sprawę z wokandy i wyznaczono nowy skład sądu. Stąd nowo wyznaczony skład, a tym samym sędzia referent, mógł podjąć czynności w sprawie mające na celu jej rozpoznanie.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że wskazane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają w sprawie dłuższy czas trwania postępowania, nie mają podstaw ustawowych. W szczególności pozostają one całkowicie niezależne od charakteru sprawy, stopnia jej faktycznej i prawnej złożoności, znaczenia dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowania się strony, która zarzucała przewlekłość postępowania.

Skarga na przewlekłość postępowania i związana z nią możliwość przyznania skarżącemu, na jego żądanie, od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 2000-20 000 zł, w znacznej mierze służy wymuszeniu na państwie takiej organizacji wymiaru sprawiedliwości, która umożliwi rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13). Obok swoistej sankcji dla państwa, za niewłaściwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości, suma pieniężna, o której jest mowa w art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość, pełni funkcję rekompensaty dla strony za doznaną szkodę niematerialną, będącą wynikiem przewlekłości. Nie jest to więc odszkodowanie za poniesione straty i utracone korzyści (art. 361 § 2 k.c.) lub zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w rozumieniu art. 445 k.c. Ustawodawca wprowadza przy tym zasadę, iż strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody ze stwierdzonej przewlekłości (art. 15 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Konsekwentnie sumę, o której jest mowa w ustawie o skardze na przewlekłość, uznać należy za wstępną (tymczasową) rekompensatę z tytułu doznanej szkody niematerialnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18). W przedmiotowej sprawie skarżący wniósł o przyznanie od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 10 000 zł. Uzasadniając żądanie skarżący podkreślił, że nierozpoznanie sprawy skutkuje tym, że nie może skorzystać z możliwości wyroku łącznego, tym bardziej że w innych sprawach dotyczących jego osoby zapadły wyroki o inne czyny karne. Skarżący wskazał, że w takiej sytuacji byłby już wolnym obywatelem.

Wskazał również na straty moralne i ubytek na psychice będący konsekwencją rozstania z dziewięcioletnim synem.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość, wysokość sumy pieniężnej, o której mowa we wskazanym przepisie, wynosi nie mniej niż 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej wartości minimalnej na poziomie 2000 zł. Od wydania zarządzenia z 2 lutego 2021 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie o wpisaniu sprawy pod nowy numer II AKa 51/21 do wydania wyroku 25 listopada 2022 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie upłynęło 19 miesięcy. Nie może, jednakże ująć uwadze Sądu Najwyższego, że postępowanie sądowe zostało zainicjowane wniesieniem przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w Warszawie aktu oskarżenia w dniu 27 października 2017 r., a zakończyło się wydaniem wyroku przez Sąd Apelacyjny w Warszawie 25 listopada 2022 r. W konsekwencji należy przyjąć, że łączna długość postępowania sądowego wynosi przeszło 5 lat.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także szczególne znaczenie sprawy dla skarżącego, Sąd Najwyższy uznał, że adekwatna jest kwota 5000 zł. Przyznając ją, Sąd Najwyższy oddalił żądanie skargi w pozostałej części.

Ze względu na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 12 ust. 2 i 4 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 623 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość Sąd Najwyższy zwolnił skarżącego z obowiązku uiszczenia opłaty stałej od skargi, gdyż ze złożonego wniosku wynika, że nie posiada on środków na jej uiszczenie.

[as]

I.n